

Tercüman

Prof. Dr. İbrahim DEMİRKAN

(K)ÖMÜR ŞEHİTLERİ

O gün sabah çok mutlu uyandı. Çünkü küçük kızının doğum günüydü. Kahvaltısını ailesi ile birlikte latife yaparak ve çayını keyifle yudumlayarak tamamladı. Alışkanlık olduğu için evden çıkmadan mutlaka ayran içerdi. Madene gitmek için eşi ve üç çocuğu ile vedalaştı. Küçük kızı akşama doğum gününe geç kalmamasını ve hediyesini almasını hatırlattı. Baba geleceğim yavrum dedi.

***

Üç çeyrek saat sonra Soma kömür ocağına ulaştı. Onun gibi yüzlerce maden işçisi iş başı yaptı o gün. Bu onların gördüğü son gün ışığı oldu.

***

İş giysilerini giydi, baretini ve diğer teçhizatını yanına alarak asansörle yerin 400 metre dibine indiler. Sonra herkes çalışacağı tünellere dağıldı. Olağan günlerden farklı bir gün değildi ama bugün sanki kalbi daralıyordu. Bir şey olacağını hissetmişti. Hayırlısı dedi. Bismillah diyerek kömür çıkarmaya başladı.

***

Kazdıkça kendi nafakasını kazanacaktı.

Kazdıkça ülke kazanacaktı.

Kazdıkça mutlu olacaktı.

Eli, yüzü kapkara olmuştu daha ocağa iner inmez. Kızı babasını bu haliyle görse "öcü" der korkardı. Farkında değildi ciğerlerinin de kapkara olduğunun. Zaten uzun süredir şiddetli öksürüğü vardı. Saklamıştı ailesinden. Belki ciğerlerinde kitle vardı ve eninde sonunda iflas edecekti. Çalıştığı ortamdan dolayı ileride belki de kanser olacaktı. Hayata inat kazmalıydı. Kazdıkça kazanacaktı çünkü ailesinin aşını temin etmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu Soma'da.

***

Birden ocakta bir panik havası esti. Çılgılık, kargaşa, can havliyle rastgele koşan işçiler. O gün yeraltında yedi yüzün üzerinde insan vardı. Etrafa duman kokusu hakimdi. Aldırış etmedi. Bir süre sonra duman nefes almasını zorlaştırdı. Anladı ki bir yerlerde bir yanlış vardı. O'da koşmaya başladı ama ayağına bir şeylerin takıldığını hissetti. Yerde hareketsiz biraz önce şakalaştığı arkadaşları ölü gibi yatıyorlardı. Etrafında kusanlar, bayılanlar, boğulma refleksi gösterenler, bilincini

kaybedenler vardı. Zorla da olsa biraz ilerledi. Çok geçmeden tüneller cesetlerle dolmuştu. Bir çıkış aradı ama cesetler çıkışları tıkamişti. Üst üste yığınlar halinde son nefesini vermiş insan tümsekleri oluşmuştu. Artık göz gözü görmüyordu.

***

Göz bebekleri büyüdü. Bu iyiye işaret değildi. Ölüme yakın insanın göz bebekleri büyürdü çünkü. Nefesi derinleşti ve seyrekleşti. Yığıldı arkadaşlarının yanına. Ciğerleri yanıyordu. Soluk alamıyor, duman yakıyordu. Kalbinin yırtılır gibi olduğunu hissetti. Sanki bir el göğsünü kör bir bıçakla yarıyordu. Hareket edemez oldu. Kol ve bacakları soğumuş, duyarsızlaşmıştı. Göğüs kafesi artık hareket etmiyordu. Nefes almak istiyordu, ama olmuyordu. "Boğulmak bu olsa gerek" dedi kalan birkaç bilinç kırıntısıyla. Ama kalbi herşeye inat çarpmaya devam etti. Çarptı, çarptı, çarptı... durdu. Ciğerlerinde kalan son nefesi de verdi ve dumana teslim oldu.

***

O, dünyanın en zor işinde çalıştı,
O, ciğerlerini kaybetme pahasına çalıştı,
O, kışın bizlerin ısınması için çalıştı,
O, gün yüzünü bir daha görmeyeceğini bilerek çalıştı,
O, mecburiyetten madende çalıştı,
O, bile bile ölüme lades diyerek çalıştı,
O, artık bir EKONOMİ ŞEHİDİ
O, artık bir (K)ÖMÜR ŞEHİDİ.
O, kızının doğum gününde öldü.

***

Allah O'nlara rahmet eylesin.
Mekanları cennet olsun.
Yakınlarına sabır ve metanet temenni ederim.
Milletimizin başı sağolsun.
Sözün bittiği yerdeyiz.